

Metamorfosen, från Bromma till Torp

Alla vi människor hamnar i situationer som påverkar och ibland också förändrar oss, dvs mer eller mindre stora metamorfoser. Min vandring från Bromma till Torp är kantad av upplevelser och händelser som lett från en inriktning till en helt annan. Så här i efterhand kan man se en viss logik som fört resan till Torp för min del.

Skolarbetet intresserade inte mig under lång tid.

Mina 6 äldre syskon hade varit duktiga i skolan, men inte jag.

När jag var 12 år tyckte pappa att det gick för långt och han talade om för mig att jag skulle gå ut 8:an och sedan utbilda mig till bilmeck.

Samma sommar började jag på Essomacken i Alvik, tankade bilar och hjälpte killarna i verkstaden.

Första dagen är fastpräntad i mitt minne för evigt. Jag tankade många bilar och det gick undan, charmade och fick mycket dricks och såg jobbet som en utmärkt födkrok och chansen att slippa skolan för alltid.

Efter en lång första dag och med fickorna fulla med dricksmynt blev jag överfallen inne på verkstaden. Två biffiga meckar tog tag i mig och lyfte mig upp och ner och jag trodde min sista stund var kommen.” Dom tar mina pengar och dränker mig i ett oljefat.” tänkte jag.

Ur den stora Essooverolen kom inte bara mina drickspengar utan också 12 bensinlock.

Kunderna hade börjat ringa och undrat var deras bensinlock tagit vägen, och meckarna hade slagit vad om hur många lock jag hade i fickorna

Därefter var det bara verkstaden som gällde. Det dröjde inte länge förrän jag började hata stället mer än allt annat och tar fortfarande omvägar kring skiftnycklar och oljefat.

På somrarna bodde Sam min äldre bror och jag på Lönshult, en bondgård långt inne i skogarna i mörkaste Småland. Det var långt till stora vägen och här rådde fortfarande i slutet av 40-talet självhushåll. Varken telefon eller elektricitet fanns. Vi kärnade vårt smör, som var 14:e dag forslades med häst och vagn till Vrigstad.

När jag var 5 år skulle huset i Bromma byggas till. Pappa kom i slutet av sommaren för att hämta Sam och mig. Kvällen innan hemfärd hörde jag hur det viskades och tasslades i köket.

Nästa morgon när jag vaknade hade Sam och pappa åkt. Jag blev kvar under både höst och vinter på Lönshult och jag följde Hugo Karlsson född 1897 som en svans från morgon till kväll.

Först skördades hö och sedan spannmål på Lönshult. Det var nästan bara havre och korn som gavs som kraftfoder till korna och grisarna och bröd till folket. Senare på hösten och vintern var det skogen som gällde för Hugo och svansen Thomas var med varje steg han tog. Jag lärde mig att tycka om skog den vintern.

När Hugo var liten strax efter förra sekelskiftet blev det missväxt ett år och på Lönshult blandades bark i brödet. Hugo var alltid beredd att dra in svångremmen. Han blev 97 år.

Min mamma Edit hade mycket temperament och när pappa Manne kom hem utan hennes älskade”käringadink ” så sägs det att han fick uppleva en lång besvärlig tid.

Min morfar Alfred är en annan person som präglat mig. Han var född på 1880-talet på en stor gård vid Dimbo och Elin hans fru var uppvuxen på en lika stor gård vid Årsle.

Båda hade stark ekonomisk bakgrund och fick 10 barn på kort tid. Morfar skulle tjäna mycket pengar men blev lurad då han gjorde sitt drömköp av gården Hastängen 1922. Att det sammanföll med den stora bankkrisen i Sverige gjorde inte saken bättre för Alfred.

Han blev vräkt och fastbunden på en kärra transporterades han till en fattigstuga med hela sin familj. När ekipaget passerade närmaste grannen erbjöd han Alfred jobb som rättare, men

Alfreds svar blev ” jag ska ha upprättelse”. Han var då 45 år och tog inte i en plog resten av sitt långa liv.

Efter den chockartade upplevelsen på Essomacken började jag läsa läxorna i skolan. En uppmärksam lärare upptäckte min ordblindhet och lärde mig på frukostrasterna ”korta och långa vokaler och enkla och dubbla konsonanter”. En ny värld öppnades och det i kombination med en supermotivation förde mig ett år senare in på en tre årig realskola. Från att tidigare varit en av de sämsta i skolan blev jag där den bästa. Jag blev ombedd att söka till gymnasiet redan efter två år. Fick dispens av Skolöverstyrelsen och började gymnasiet samtidigt med min årskull.

På universitetet läste jag ekonomi och kom där i kontakt med statistik som jag till min stora förvåning hade mycket lätt för. Min snälle bror Håkan som blev matematiklektor på KTH gjorde alla mina matteläxor i gymnasiet. Jag hatade läraren och gjorde minsta möjliga i gymnasiet i matte och fysik där hon var huvudlärare.

Det statistiska tänkandet har varit en av mina ”bästa vänner” i mitt yrkesliv. Har haft lätt att snabbt bedöma produkter, verksamheter och företag, en bra tillgång när man som jag arbetat med affärer.

Resurs startades av Bengt Bengtsson, Hans Westin och mig 1977. Idag är det en mångmiljardsrörelse med bank, försäkringsbolag, grossist, callcenter, IPoperatör mm. Jag har lett företaget från start, och varit koncernchef de senaste 15 åren..

Utan Resurs hade vi aldrig mäktat med att finansiera de investeringar som krävts på Torp.

Tillbaka till Hugo Karlsson och morfar.

Hugo lärde mig två saker. Älska naturen och speciellt skogen men också att umgås med äldre. Han var min ende kompis. Hugo 60 år och jag 5 år. Han lärde mig prata med äldre människor vilket kanske gjorde att morfar och jag fick en bra kontakt.

Alfred betraktades som en särpling och var en bitter och ensam gamling. Han var i 80 årsåldern och tog med mig på vandringar runt fattigstugan där han fortfarande bodde till sin död. Han tog mig till Brännemo Kapell och berättade historien om sin katastrof. På kyrkogården låg alla de som lurat honom och han enda tröst var att alla gått förfärliga öden till mötes. Där var också min mormor begravd. Hon som några år efter vräkningen vägrade att låta sig opereras för gallsten och därför dog alldeles för ung.

Morfars mål var att bli den mest framgångsrika bonden av både sina egna och Elins syskon. Istället förlorade han allt, kom till fattigstuga. Förstenad och med enda mål sin egen upprättelse och hämnd, gjorde han livet outhärdligt både för sig själv och andra.

Jag bestämde mig att sådan som Alfred fick jag inte bli. Han var min morfar och några gener borde jag fått av honom så det gällde att vara på sin vakt. När jag misslyckats med något brukar tack och lov morfar komma fram och varna mig att gå för långt. Mor Edits mantra ”strunt i den som ger sig” är bättre att hålls sig till i de lägena.

Kanske morfar ändå sådde fröet med bondeidealet i och som många år senare ledde tillbaka till Västergötland och Torp. Den eviga kärleken till skogen väckte Hugo den där vintern i Småland.

På Gyllene Cirkeln på Sveavägen såg jag den vackraste kvinna jag någonsin sett. Jag bjöd upp och hon sa ja, och hon hette Birgitta. Vi blev ett par och gifte oss i Rönnängs Kyrka den 27 juli 1968.

Birgitta är den andra kvinnan i mitt liv. Den första var mor Edit. Mina första 15 år var nog lite jobbiga, men Edit stöttade mig alltid med mycket kärlek. Birgitta har fortsatt och ödslat kärlek och skämt bort mig, och jag tar tacksamt emot och mår som en prins. Vi har tre underbara barn, Lotta, Anna och Hjalmar. Barnen tycker mycket om Torp och bor själva ofta på gården.